

Állatorvos, kántor, fociedző

Hivatását tekintve állatorvos, de kántor és fociedző is volt *dr. Bartalis Imre*, aki újabb kiadást megért „Paraszi Huncutságok” című könyve apropóján tartott előadást a Zirci Országzászló Alapítvány és a Bencés Diákszövetség Veszprém Megyei Szervezete közös szervezésében.

„Minden perc drága, amikor nem az ő kezében van a mikrofon” – hangzott el a program bevezetőjében, ehhez képest hárman is felszólaltak az előadó előtt. Persze mindezt a doktor úr iránt érzett tiszteletük jeléül tették, senkinek nem állt szándékában, hogy tartósabb időre elvegye a szót a gazdag életpályát maga mögött tudó, sokoldalú tevékenységet folytató állatorvostól.

Az irodalmi estnek a Ciszterci Apátság Gobelín-terme adott otthont. A vendégeket házigazdaként *Huszár G. Lőrinc* plébános atya, a szervezők részéről *dr. Kőváry György* köszöntötte. Az előadót pedig *dr. Varga Ottó* badacsonytomaji állatorvos mutatta be a hallgatóságnak. Megtudtuk, hogy *dr. Bartalis Imre* erdélyi gyökerekkel rendelkező családból született egy kántortanító-igazgató hetedik gyermekeként Balatonfőkajáron, 1931-ben. A családi háttér meghatározta egész életét, pályafutását, az Istenről, a munkáról alkotott filozófiáját, hozzáállását. Talán ezért is került Székesfehérvárra, a cisztercita gimnáziumba. Egy ciszterci öregdiák érkezett tehát a rend székhelyére előadást tartani.

Dr. Varga Ottó gimnáziumi osztálytársa volt *dr. Kőváry György*nek, *dr. Bartalis Imrével* (jobbról) pedig régi jó, szinte már baráti kapcsolatot ápol (Fotók: Boross László)

1955-ben szerezte meg az állatorvos-doktori diplomát, a munkája során pedig el sem hagyta Veszprém megyét. Kertán élte át azt az időszakot, amikor az igazi paraszti gazdaságokat megnyomorították, és létrehozták a téeszeket. Családjával később Tapolcára költözött, ahol járási fő-állatorvos lett, és ebben a minőségében is ment nyugdíjba. A székely vér benne lobogott, soha nem hagyta nyugodni, mindig is aktív közéleti tevékenységet folytatott. Az „átkosban” nyolc évig a zánkai templom kántora volt, és fociedzőként is ténykedett állatorvosi praxisa mellett. Nyugdíjazását követően kezdett el írni.

Még mindig egy mechanikus írógépet pötyögtet, melyen kilenc kötet könyvet írt meg, és több mint 1600 cikke jelent meg különböző folyóiratokban és napilapokban. Megalakította a Veszprém Megyei Állatorvosi Kamarát, melynek elnöke lett, és megválasztották az országos kamara elnökévé is. Széleskörű tevékenységét több díjjal is honorálták – hangzott el *dr. Varga Ottó* méltatásában.

Dr. Bartalis Imre elmondta, még egyik tanára javasolta, hogy az érdekes történéseket érdemes mindig feljegyezni. Megfogadta a tanácsát, és több füzetet töltött meg az átélte, megélt, az utókor számára megörökítésre érdemes sztorikkal, majd sorra jelentek meg a könyvei. A Paraszi Huncutságok

népszerűségét bizonyítja, hogy négy két kiadást is megért már, legutóbb bővített kiadásban került ki a nyomdából. Megtörtént eseményeket, állatorvosi naplótöredékeket mesél el a kötet kicsit kiszínezve, olvasmányosabbá téve. Ezekből kapott ízelítőt a közönség, és a szerző legalább annyira jó stílusban adta elő a humorba ágyazott történeteket, mint amilyenben megírta azokat.

Az előadás időnként színjátékba váltott át, dr. Bartalis Imre itt éppen lovaglásának a történetét mutatja be. Megtudtuk, hogy kétszer lovagolt életében: először és utoljára

Kelemen Gábor